ŐRZŐ

A POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozatának kiadványa
VIII. évfolyam 30. szám **2022. június**

„A hagyományőrzés nem a hamu megtartása, hanem a láng továbbvitele."
Morus Tamás

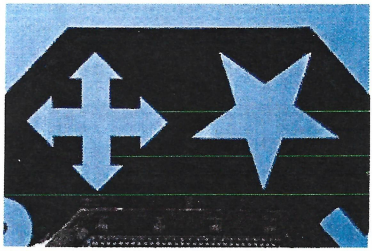

Szabadok vagyunk és azok is maradunk!

Emlékezés a totalitárius diktatúrák áldozataira

hu.wikipedia.org

Schmidt Mária történész a Totalitárius Diktatúrák Áldozatainak Európai Emléknapja alkalmából tartott megemlékezésen, augusztus 23-án, a Terror Háza Múzeumban ünnepi beszédet mondott. E rendezvényre a POFOSZ is meghívást kapott, amit el is fogadott és részt vett rajta: Lengyel János elnök, Szalay Zoltán budapesti elnök és Ámon Antal szervező elnökhelyettes. Alább Schmidt Mária beszéde olvasható.

Aminek le kell lepleződnie, álljon meztelenül a világ elé – követelte 1974-ben, negyedszázaddal a *Szovjetunió* kimúlása előtt *Alekszandr Szolzsenyicin,* akinél kevesebben tettek többet azért, hogy a világ megismerje a kommunizmus igazi természetét.

Majd így folytatta: „*a Nyugat vezetői, parlamenti képviselői, szónokaik, publicistái, írói és véleményformálói képesek voltak évtizedeken át szemet hunyni a 15 milliós Gulag felett. Nem vették észre Katyńt, Varsót, azt az országot, amely miatt az egész második világháború kirobbant. Elfelejtették Észtországot, Lettországot, Litvániát, hagyták, hogy egymás után kerüljön rabság alá még hat európai testvérország.* (köztük mi is – Schmidt Mária). *Nürnbergben képesek voltak kart karba öltve ítélkezni azokkal a bírákkal, akik ugyanolyan gyilkosok voltak, mint az elítéltek.*"

Tisztelt Miniszter Úr, Tisztelt Emlékező Közösség!

Szolzsenyicin szavai óta majdnem félszáz év telt el, és a Nyugat még mindig egyfajta érdektelen kívülállóként vonogatja a vállát, ha a kommunizmus bűneiről, az általa okozott szenvedésekről beszélünk. Nem győz ásítozni az unalomtól, ha a kommunizmusban szerzett élményeinkre hivatkozunk, a kommunista diktatúra alatt megszerzett tudásunk és tapasztalatunk alapján mondunk véleményt.

Európa két felét még mindig elválasztják a diktatúrák eltérő tapasztalatai. Ugyanis, míg nyugati fele csak a nácik visszataszító totális terrorjával szembesült, addig mi, akiket zsákmányul odadobtak a győztes szovjeteknek, további több mint négy évtizedre idegen, kommunista megszállás alá kerültünk.

A megszállók ránk kényszerítették a kommunizmust, aminek építésére nemzedékek munkája ment rá, rabbá tették nemzeteinket, megfosztottak minket a szabadságunktól. Milliókat gyilkoltak meg, tízmilliókat zártak táborokba, börtönökbe. Ellopták a tulajdonukat, elvették a munkájukat, ellehetetlenítették a megélhetésüket. Megtagadták tőlük nemzeti identitásuk szabad megélését, vallásuk szabad gyakorlását, a szólás, a gondolat szabadsága helyett az egypártrendszer egy igazságát kellett imamalomszerűen ismételgetniük. Alattvalókká tették azokat az egykor szabad állampolgárokat, akiket háborús jussként szolgáltattak ki a győztesek kényének-kedvének.

Amikor a vasfüggönyt lebontottuk és kivívtuk a szabadságunkat, az addigra nekünk már évtizedek óta hátat fordító, jólétben dagonyázó Nyugat-Európa azt várta el tőlünk, hogy tegyük magunkévá az ő történelemszemléletüket, amely kimerült a nácizmus könyörtelen elítélésében, embertelen tetteinek örök mementóként való felmutatásában. A kommunizmusról azonban alig esett szó, mert ők a hetvenes évtizedben általánossá váló enyhülés szellemében felettébb megértően viszonyultak a kommunista totális diktatúrákhoz.

Divatossá, majd általánosan elfogadottá tették a marxizmust, és annak leágazásait, a trockizmust és a maoizmust, amikből legitim politikai erőt csináltak. Elitjük ma pironkodás nélkül avat Marx- és Lenin-szobrokat.

Az ő viszonyuk tehát féloldalas a totális diktatúrákhoz, a nácit nem győzik elítélni, a kommunistát nem győzik mentegetni. És ez nem vág egybe a mi tapasztalatainkkal. Sértő a számunkra, és az empátia teljes hiányáról tanúskodik, hogy a kommunista bűnök számára mindig találnak mentőkörülményeket, és hogy eltagadják a kommunizmus emberellenes, terrorista voltát.

A kommunista diktatúrát nem tekintik a közös európai múlt részének, közös európai tapasztalatnak.

Pedig ahogy *Václav Havel* volt cseh államfő 2008 júniusában megállapította: *„Európa rendkívüli felelősséget visel a nácizmusért és a kommunizmusért, azért a két totalitárius rendszerért, amely ezen a földrészen jött létre."*

Havel a saját bőrén tapasztalta meg a kommunista diktatúrát, ami évekre börtönbe zárta és minden módon tönkre akarta tenni.

Barátaim,

Ahogy a náci diktatúra valódi arcát a több millió áldozat, *Auschwitz* és *Dachau* mutatják meg, úgy leplezi le a kommunista diktatúráét *Kolima* és *Vorkuta, Recsk* és *Kistarcsa.*

Mi is úgy gondoljuk, ahogy Havel: Európa felelőssége a diktatúrákért nem kerülhető meg. Hiszen mindenért, ami Európában történt és történik, Európa a felelős. Hiába bújik az USA háta mögé, hiába próbálja évtizedek óta lerázni magáról a saját sorsáért viselt felelősséget, mégiscsak Nyugat-Európa és nem az USA viseli az elsődleges felelősséget azért, hogy oly könnyen lemondott Kelet-Európáról.

Amit csak súlyosbít az a tény, hogy az Európát elválasztó *Vasfüggöny* tényét idővel nemhogy megszokták, de élvezték is a napsütötte oldal minden előnyét.

Ezt a felelősségüket nem teszi semmissé, hogy 1945-ben Európa nyugati fele is gyámság alá került. Mert ezzel és ennek következményeivel a mai napig sem néztek szembe. Még 1989-1990-ben, amikor mi kiszabadítottuk magunkat az idegen uralom alól, és visszaszereztük a szabadságunkat, ők még akkor sem próbáltak meg önállóvá válni. Továbbra is biztonsági garanciaként tekintettek az amerikai védernyőre, (ki ellen?) és kulturális, gazdasági és társadalmi jövőképükként azonosították be az amerikanizációt.

Amikor 2011-ben a Hitler-Sztálin paktum megkötésének napját, augusztus 23-at a totalitárius diktatúrák áldozatainak emléknapját *Varsóban* először ünnepeltük közösen, azt reméltük, hogy a közös főhajtás elősegíti majd, hogy a nyugati közvélemény is megismerje a kommunista diktatúra emberellenes bűntetteit.

Azt reméltük, hogy a mi történeteink közös történetekké lesznek.

De még mindig csak mi hajtunk fejet. Nélkülük.

Kedves Barátaim!

Újra Szolzsenyicinhez térek vissza. Ő már száműzetése első éveiben, a múlt század hetvenes éveinek végén tisztán látta azt, amit mi, vagy legalábbis én, csak mostanra kezdek megérteni.

Szolzsenyicin, ahogy mi is, akiket a Vasfüggöny mögé zártak, „*a Nyugatot a szabadság fénylő napjának, a szellem védőbástyájának, a ráció kincsestárának*" tekintette.

Eltartott egy ideig, mire felfogta, felfogtuk, hogy a Nyugat legfőbb vágya, hogy vak maradhasson a mi szenvedéseink iránt.

Hogy megértsük, mennyire végletesen átalakult az a Nyugat, amire mi emlékeztünk. Hogy mára az elveszett akarat világává vált, hogy milyen dermedten áll a veszélyek előtt, és hogy leginkább az nyomasztja, hogy a saját szabadságát esetleg saját maga kényszerülhet megvédeni!

A Nyugat évtizedek óta arról alkudozik, miként tud minél kevesebbet költeni a honvédelemre. Szolzsenyicin szerint: *„Európa önként elfecsérelte az erejét, a világesemények menetére való fizikai, sőt szellemi befolyását." (1976)*

Ennek okát a bátorság hiányában látja. Ahogy a német közmondás tartja: *Mut verloren, alles verloren* (Ha a szabadság elvész, minden elvész).

A bátorság felmorzsolódása – állapítja meg – talán a legmeglepőbb, amit a külső szemlélő a mai Nyugaton észrevesz. Erre vezethető vissza az akarathiány, a tétovaság. Az önfeladás, az önvédelemről való lemondás, ami oda vezetett, hogy a Nyugat ma már nem akarja többé sem szellemi, sem kulturális önazonosságát megóvni, megélni.

„Kell-e emlékeztetnem, hogy a bátorság felmondása régtől fogva a vég első jelének számít?" – kérdi.

„Nem javasolnám, tehát – figyelmeztet a nagy orosz író –, *hogy a nyugati társadalom legyen a mi társadalmunk átalakításának mintaképe.*

Az emberi jellem Nyugaton meggyengült, Keleten megerősödött.

A szovjet nép hatvan év alatt, a kelet-európai népek három évtized alatt olyan lelki tapasztalatra tettek szert, ami jóval megelőzi a nyugatit. Ennek ellenére, vagy talán épp ennek ellensúlyozására a Nyugat vak fensőbbségtudatától eltöltve közelít hozzánk." Kioktat, civilizál, nevel bennünket, mégpedig a mindent beborító képmutató moralizálás nevében.

Pedig a *Sztálin-Hitler paktumra* való emlékezéssel pont erre a kettős mércén alapuló hazug moralizálásra mondunk nemet. Azt üzenjük vele, hogy az emberellenes diktatúrákat, amik időlegesen összefogtak egymással, a szabadságra vágyó nemzetek végül mégis csak legyőzték.

Kedves Barátaim!

Nincs ok, ami igazolná emberek, közösségek, nemzetek szabadságának elvételét.

Nincs ok, ami igazolná, hogy embereket, közösségeket és nemzeteket a véleményük, a világlátásuk alapján korlátozzanak, rabságban tartsanak, szenvedésbe taszítsanak.

Nincs ok, ami igazolná, hogy embereket, közösségeket és nemzeteket megfosszanak attól a joguktól, hogy szabadon dönthessék el, milyen értékek szerint és milyen politikai rendszerben kívánnak élni.

Nincs tehát ok, amely igazolná, hogy diktatúrák létezzenek.

Mert minden ember, aki más emberek által, igazságtalanul, cinikus és értelmetlen okokból veszti el a szabadságát, testi-szellemi épségét, sőt, akár az életét, a mi számunkra önálló, külön-külön fájdalmas és megbocsáthatatlan bűntett. Ahogy a nemzeteket ért történelmi sérelmek is megbocsáthatatlanok.

Mi, magyarok, sajnos, alaposan ki vagyunk képezve a totalitárius diktatúrákból. Láttunk ilyet is, olyat is: nemzeti szocialistát és nemzetközi szocialistát, nácit és kommunistát.

Szívből gyűlöljük mindkettőt. És miután mindkét rendszer hosszú ideig, sőt az egyik évtizedekig terpeszkedett rajtunk, alaposan ki is ismertük őket. Meg azokat is, akik működtették. Felismerjük ezeket az embereket: a pillantásaikból, a félszavaikból, az ösztönös mozdulataikból.

Azok, akik ma akarnak diktatúrákat építeni, már sokkal kifinomultabb módszerekkel dolgoznak, mint elődeik. A múlt századi nemzeti szocialisták és a kommunisták egyből a fegyverekhez, a fizikai erőszakhoz nyúltak. Egyszerűnek gondolták a képletet: aki nagyobbat üt, és többet lő, az a győztes. Az ideológiai nevelés és magyarázatalkotás a fegyverek árnyékában zajlott.

A modern diktátorok másképp dolgoznak.

Náluk a fegyverek érkeznek utoljára. Először a szoftpolitika kezd el dolgozni: elmagyarázzák, hogy miért csak nekik lehet igazuk. Hogy miért kell úgy gondolkozni, ahogyan ők teszik. Hogy miért helytelen, ahogyan mi gondolkozunk. Hogy miért jobb, ha az ő gondolataikra bízzuk magunkat.

Ennek elmagyarázásához hálózatokat építenek: hírportálokat és civil szervezeteket. Workshopokat és képzéseket szerveznek. Influenszereket és megmondóembereket építenek fel.

Kizárólagos igazsággá akarják tenni azt, ahogyan ők gondolkodnak az emberről, a közösségekről és a nemzetről – ha ugyan ez utóbbi fogalom még létezik a számukra.

Diktatúrát: a gondolat diktatúráját építik. De mi – merthogy a diktatúrák működését már alaposan kitapasztaltuk, – egyből felismerjük őket. Őket is, és azt is, hogy mit akarnak.

Most mondom, jóelőre, hogy értsék: nem fog sikerülni. Mi, magyarok, nem hagyjuk, hogy mások mondják meg, hogy mit és hogyan tegyünk, és hogy elvegyék a szabadságunkat. Nem fogunk többé senki diktatúrájában élni. Szabadok vagyunk és azok is maradunk.

Amikor ma, tizenegyedszer emlékezünk a *Totalitárius Diktatúrák Európai Emléknapján* a diktátorok szörnyű bűneire és az elnyomott emberek, közösségek és nemzetek szenvedéseire, akkor büszkén, emelt fejjel mondjuk:

szabadok vagyunk és azok is maradunk!

2022. augusztus 24. Schmidt Mária történész https://latoszogblog.hu/aktualis/szabadok-vagyunk-es-azok-maradunk/

Ügyfélfogadás, összejövetelek

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a POFOSZ Hagyományőrző Tagozatának 2016-tól átalakult az ügyfélfogadási rendje. Barátainkat és tagtársainkat **előzetes egyeztetés után** – bármely hétköznapon – várjuk a tagozat székhelyén: Budapesten, a XIV. kerület, Nagy Lajos király útja 155. számú irodánkban. Kérjük, hogy látogatási szándékát előre jelezze Ámon Antalnál – a tagozat elnökénél – a 06-30-814-9917 vagy a 06-1-257-0190-es telefonszámon. Az előzetes bejelentkezés Vasvári Évánál, a hagyományőrzők elnökhelyettesénél is jelezhető a 06-20-428-7351 vagy a 06-1-781-3674-es telefonszámon.

Tisztelt Olvasóinkhoz!

Az Őrző számai igény szerint nyomtathatók. Ezért, ha valaki szeretné megkapni a korábbi számokat, jelezze, és eljuttatjuk hozzá.

Aki pedig nincs a levelezőlistánkon, de szeretne rákerülni, szintén jelezze.

Elérhetőség: Ámon Antal, 06 30 814 9917 vagy 06 1 257 0190 és: antaltopamon@hotmail.com

Aki pedig elolvasta, ne dobja ki példányát, hanem adja tovább!

Szex a Szovjetunióban

A párt a párkapcsolatokba is belegázolt

Idézeteink nők és férfiak kapcsolatáról szólnak. A kommunista rendszer ebbéli abszurditásai arra figyelmeztetnek, hogy jelenkorunk elhajlásainak megvannak a múltbéli gyökerei.

„Ne vesztegesd a munkaidőt!" oroszok.reblog.hu

"1918-ban Szaratov és Vlagyimir városokban, önkormányzati rendelettel államosították a nőket. Tizennyolc éves korukban minden leányt állami tulajdonba vettek. A korhatár elérésekor, ha előbb nem házasodtak, minden hajadonnak regisztrálnia kellett a Szabad Szerelem Hivatalban, amely a Jótékonysági Komiszáriátus alá tartozott. Azok, akik regisztráltak, jogosultak lettek együttlakót választani a 19 és 50 év közötti f érfiakból. Az ilyen kapcsolatból származó gyerekek a köztársaság tulajdonává váltak."
(George Feifer: Russia Close-up (Oroszország közelről), 1973, 154.old.)

-o-

"Moszkva, 1922. Meztelen férfiak és nők tömege menetel az utcákon. a nők némelyike kezdetleges plakátokon hirdeti:
Szerelem! Szerelem! Le a szégyenérzettel! Le a bűntudattal!
A férfiak között van, aki virágot visz, a nők kézen fogva mennek és énekelnek. A járókelők közül néhány nő levetkőzik és csatlakozik a menetelőkhöz. Egy zord Csekista (államvédelmis) azon töpreng, hogy a tömegbe lőjön-e."
(Mikhail Stern: Sex in the USSR, 1980, 20. old.)
A fejezet címe egyébként: 2. fejezet: A nők államosításától a kommunista családig.

-o-

Aron Zalkind szovjet pszichológus híressé vált könyvével, a *Fiatalság és forradalom* című munkájával, amelyet 1925-ben adott ki a Kommunista Egyetem. Ebből valók a következő részletek:

„9. A szexuális partner kiválasztásánál az embert az kell hogy vezesse, milyen társadalmi osztályból származik a választott. Mert ezzel is azonosulunk a forradalmi proletáriátus céljaival.

12. A munkásosztály (tehát a Kommunista Párt) rendelkezik azzal a joggal, hogy beleavatkozzon bármely párttagnak a szexuális életébe."

Az ilyen beavatkozás azt a formát is öltheti, hogy megtiltja a proletáriátus egy tagjának azt, hogy szeressen egy osztályellenséget:

„Az a tény, hogy szexuálisan vonzódunk valakihez, aki egy másik társadalmi osztályhoz tartozik, amely ellenséges és erkölcsileg idegen a saját osztályunkhoz, az ugyanúgy perverz, mint szexuális vonzalmat érezni egy krokodilhoz vagy egy orangutánhoz."

Sőt, még ennél is tovább megy azzal, hogy a Párt egyenesen garantálja a faj tisztaságát. Zalkind követelte „a totális és feltétel nélküli jogát a társadalomnak arra, hogy beleavatkozzon a népesség szexuális életébe azzal a céllal, hogy elérje a faj fejlesztését a szexuális kiválasztás mesterséges formáinak bevezetésén keresztül."

(Mikhail Stern: Sex in the USSR, 1980, 34-35. old.)

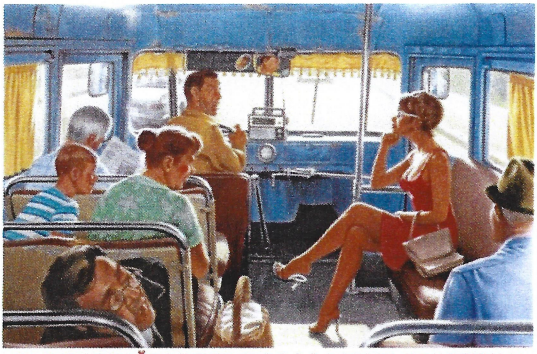

Felirat: Menet közben ne vonja el a sofőr figyelmét!

Tisztelt Olvasóinkhoz!

Az Őrző számai igény szerint nyomtathatók. Ezért, ha valaki szeretné megkapni a korábbi számokat, jelezze, és eljuttatjuk hozzá.

Aki pedig nincs a levelezőlistánkon, de szeretne rákerülni, szintén jelezze.

Elérhetőség: Ámon Antal, 06 30 814 9917 vagy 06 1 257 0190 és: antaltopamon@hotmail.com

Aki pedig elolvasta, ne dobja ki példányát, hanem adja tovább!

victimsofcommunism.org

Az Amerikai Szakszervezetek 56-ért

Tovább él a szabadságharcosok szelleme

A Nemzetőr 1982. márciusi számában jelent meg Lane Kirkland, az Amerikai Szakszervezetek elnökének 1981-ben közzétett nyilatkozata. A tisztelet és az együttérzés hangján megfogalmazott gondolatok arra figyelmeztetnek, hogy a szabadságharcosok szellemét sohasem lehet eltiporni.

Szeretném kifejteni azt az együttérzést, amelyet az AFL-CIO Szakszervezeti Szövetség és tagsága tanúsít az amerikai magyarok közössége felé a magyar nép ellen végrehajtott szovjet támadás 25. évfordulóján. Az AFL-CIO Végrehajtó Bizottságának Tanácsa 1956. december 1-én leszögezte, hogy „a Magyarország ellen intézett kegyetlen szovjet agresszió és a magyar szabadságharcosok embertelen eltiprása sok esztendő óta a legsúlyosabb csapást mérte a szabadságra és ma is a legszörnyűbb veszély, amely az emberiséget fenyegeti. A szovjet hadvezetés úgy viselkedett Magyarországon, mint a legbarbárabb imperialista hódító. Sem asszonyt, sem gyermeket, sem öreget sem beteget nem kíméltek".

Az AFL-CIO most is – mint 25 évvel ezelőtt – megkülönböztető tisztelettel hajt fejet a magyar szabadságharcosok előtt, akiknek szellemét sohasem lehet eltiporni.

(Ámon Antal)

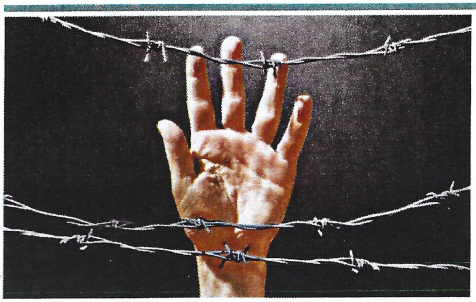

Adalékok a kommunisták és a kommunizmus értelmezéséhez

Legfőbb eszközük az erőszak

Idézetek következnek a kommunizmusról és a kommunistákról. A citátumok a rendszer lényegéről szólnak: a hazugságról, az erőszakról s az emberi méltóság eltiprásáról.

„...A kommunistánál kártékonyabb és veszélyesebb embertípust még nem produkált a történelem. Cinizmusuk, szemtelenségük, hataloméhségük, gátlástalanságuk, rombolási hajlamuk, kultúra- és szellemellenességük elképzelhetetlen minden más, normális, azaz nem kommunista ember számára. A kommunista nem ismeri a szégyent, az emberi méltóságot, és fogalma sincs arról, amit a keresztény etika így nevez: lelkiismeret. A kommunista eltorzult lélek! Egészséges szellemű európai ember nem lehet kommunista! Nincs olyan vastag bőrt igénylő hazugság, amit egy kommunista szemrebbenés nélkül ki ne mondana, ha azt a mozgalom érdeke, vagy az elvtársak személyes boldogulása így kívánja.“ - *Alekszandr Szolzsenyicin*, orosz író, Gulag táborok túlélője, Nobel-díjas.

-o-

„Pablo Neruda, Latin-Amerika nagy költője, Chilében született, az a hazája. Sok versét fordítottam le lengyel nyelvre. Örültem, amikor sikerült megszöknie a letartóztatás elől. Pablo Neruda kommunista. Hiszek neki, amikor a chilei nép nyomoráról ír, és becsülöm őt érző szívéért. Mikor testvéreiről ír, s nem önmagáról, megadatott neki a szó hatalma. De amikor a kapitalista világ őrültségével a Szovjetunió népeinek boldog életét állítja szembe, már nem hiszek neki. Addig hiszek neki, ameddig olyasmiről ír, amit ismer. Nem hiszek neki, amikor olyasmiről kezd írni, amit én ismerek.“ *Czesław Miłosz*, lengyel író könyvéből. *A rabul ejtett értelem (1953)*

-o-

A kép forrása BabitsMa

„Elvtársak! A kapitalizmus nem más, mint az ember ember általi kizsákmányolása, a szakszervezeti mozgalom ennek éppen ellenkezője.“ - *Coluche* francia színész, humorista

-o-

„A kommunisták nem titkolják nézeteiket és szándékaikat. Nyíltan kijelentik, hogy céljaik csakis minden eddigi társadalmi rend erőszakos megdöntésével érhetők el. Reszkessenek az uralkodó osztályok egy kommunista forradalomtól. A proletárok e forradalomban csak láncaikat veszíthetik. Cserébe egy egész világot nyerhetnek.“ — *Karl Marx*, *A Kommunista Párt kiáltványa* (Manifest der Kommunistischen Partei). A kiáltvány szövegét Friedrich Engels-el közösen készítette.

-o-

„Elvileg egyetértek, de vigyázni kell, nehogy az egyetemi stricik hangulata átmenjen kommunista és szovjetellenes támadássá.” — *Marosán György* magyar politikus, MSZDP-tag, MSZMP PB-tag, MDP PB-tag, országgyűlési képviselő.

-o-

„Nemcsak kommunista társadalomra vágyunk, hanem olyan kommunista világra, ahol minden nemzetnek egyenlő joga van; olyan kommunista világot akarunk, ahol egyetlen országnak sincs vétójoga, és azt akarjuk, hogy a holnap kommunista világa soha ne legyen olyan, mint a belső viszályoktól forrongó polgári világ; szabad társadalomra, szabad nemzetek világára áhítozunk, ahol valamennyi népnek – kicsiknek és nagynak – egyenlő jogai vannak.“ — *Fidel Castro* kubai kommunista politikus.

Megjegyzendő: öt országnak van a világon vétójoga, az ENSZ Biztonsági Tanácsa öt állandó tagjának. Ezek az Egyesült Államok, a Szovjetunió (ma Oroszország), Kína, Franciaország és Nagy Britannia. Tehát két kommunista ország, a Szovjetunió és Népi Kína eleve nem osztja Castro méltányossági elvárásait.

Mindnek forrása: https://quotepark.com/hu/idezetek/1967728-alekszandr-szolzsenyicin-a-kommunistanal-kartekonyabb-es-veszelyesebb-ember/

A rabszolgaság szovjet áldozatai

Az embertelen bűnöket nem lehet elfelejteni

A lentebb olvasható írás Vitalíj Vitaljev újságíró tollából származik, s a cikk egy melbourne-i napilapban jelent meg 1991. december 9-én. A kommunista szovjethatalom olyan emberiesség elleni bűneit tárja fel, amelyek elfeledhetetlenek és megbocsájthatatlanok.

A Szovjetunió Kommunista Pártjának augusztusi összeomlása után az orosz és a nyugati sajtó tele van vérfagyasztó kinyilvánításokkal csalásokról és atrocitásokról, amit a világ legnagyobb bűnszervezete elkövetett.

Volt ugye a szovjet népek elleni népirtás, a rejtett pénzelése a terrorista szervezeteknek és a kommunista pártoknak az egész világon (gyakran Gorbacsov elvtárs közvetlen támogatásával) és a maffia segítése. Tisztán mennyiségi szempontból, ha egyáltalán lehet ilyen értelemben beszélni emberi életekről, a Szovjet kommunista Párt teljesítménye messze túlszárnyalja nácikét. Különböző számítások szerint 60 és 80 millió közé tehető a meggyilkolt emberek száma a Szovjetunióban a kommunista rezsim alatt.

Joggal gondoltam, hogy nem lehet engem már meglepni ismeretlen tényekkel azután, hogy sokéves oknyomozó újságírás megtanított arra, hogy nincs határa annak a kárnak, amit a szovjet rendszer okozhat az embereknek.

De amit most a *Moszkovszkije Novosztyi* hetilap leírt, attól megrázkódtam. Az időszak a késő nyolcvanas és korai kilencvenes évek Gorbacsov elvtárs Szovjetuniója.

Gyennadíj Makszimov csak negyven éves, de hetvennek néz ki. Öt év rabszolgaság elfonnyasztotta és púpossá tette. A nyaka eldeformálódott, mert nyakörvön tartották egy ólban. Minden második ujja hiányzik, mert mint juhász egy családi farmon az Észak-Kaukázusban, felelős volt az elveszett birkákért. Ha egy közülük elveszett, levágták egy ujját. Jelenleg vért köp, mert tüdőbajjal haldoklik egy kórházban nem messze Leningrádtól.

Harmadik kísérletére sikerült elszöknie. Az első után leverték a veséjét, a második után kapott tüdőbajt. A dadogása a rendszeres verés és az elektromos kínzások következménye.

Gyennadíjt egy bizonyos Juszup csalta a farmra, magas fizetés, tejjel, mézzel folyó Kánaán és egyszeri 10,000 rubel ígéretével. A farmon már több rabszolga volt, akiket rohadt alapanyagokból főzött levessel etettek, és elhullt állatok belsőségeivel. Akik ott meghaltak, azokat a sakáloknak tették ki a mezőre.

Amikor a szökésben lévő Gyennadíj a rendőrséghez fordult, azok nem tettek semmit.

Néhány korábbi rabszolga megalapította a Volt Rabszolgák Testvérisége nevű szervezetet, de változatlanul félnek megnyilatkozni, mert a rabszolgahajcsárok elkapják őket és vagy megölik, vagy újra befogják rabszolgának.

Kolimán (ahol a Gulag rendszer egyik központja is volt), egy fiatalember lázadást szervezett, mint egy mai Spartacus, de megölték több tucatnyi lázadó társával együtt. A szovjet rendőrség itt sem lépett fel a rabszolgahajcsárok ellen. A túlélők közül néhány a sajtóhoz próbált fordulni, de rejtélyes körülmények között életüket vesztették. Aki életben akar maradni, az tehát hallgat.

A *Moszkovszkije Novosztyi* azzal folytatja, hogy ez a fajta rabszolgaság már a késő 50-es években elkezdődött, de tömeges mértékűvé a 80-as évek végére fejlődött. A kezdeti gyomirtás és terelgetés után elkezdték a rabszolgákat a kábítószer-ültetvényeken is foglalkoztatni. Krasznojarszki szociológusok szerint Kelet-Szibériában több ezerre tehető a rabszolgák száma. A rabszolgákat a szervkereskedelemben is használják, mindenféle kockázat nélkül. Nem rossz egy olyan államtól, amely évtizedekig megjátszotta, hogy a földi paradicsomot hozza el az embereknek.

A világnak észre kéne venni a nyomorodás mértékét és a gyászt, ami az országomban fellépett egy könyörtelen és hazug rendszerben. Egy rendszerben, mely milliókat ölt meg, az életben hagyottakat meg rabszolgává tette. Most ez a rendszer úgy hal meg, ahogy élni szokott, a méltóságnak és a becsületnek minden nyoma nélkül. De ezeket a bűnöket nem szabad megbocsátani vagy elfelejteni, mert ezek emberiség elleni bűnök.

Ennek a cikknek a megírása rendkívül fájdalmas számomra, de a nem megírása még inkább az lenne. Az igazság, akármilyen fájdalmas és nehezen feldolgozható, még mindig sokkal jobb, mint a hallgatás.

(Vitalíj Vitaljev: Soviet Victims of Slavery, The Age, Melbourne napilap, 1991. december 9. *Fordította és szerkesztette Ámon Antal)*

Churchill Sztálinnal

Molotov a „baráti kapcsolatokról"

Időutazásunk 1942-be vissza, amikor Churchill moszkvai tárgyalásokat folytat. Ám ez a nevezetes történelmi „találka" Sztálinnal – a második front csúszása miatt – rosszul indult.

„De fokozatosan, ahogy az ital folyt, a tejes malacot megették, a hangulat javult. Churchill vette a bátorságot, hogy megkérdezze Sztálint, miszerint a jelenlegi problémák nehezebbek-e, avagy a parasztok erőszakos kollektivizálása volt-e az.

'Nem' válaszolta Sztálin. 'Az sokkal nehezebb volt.'

'Dehát mit csináltak mind a kulákokkal?' – kérdezte Churchill.

'Megöltük őket' válaszolta Sztálin." (160.old.)

Molotov is csatlakozott hozzájuk a kora hajnali órákban és keményen ivott.

(Churchill viccelni próbált Molotov rovására, mondván, a szovjet külügyminiszter legutóbb nemcsak Washingtonba ment, hanem egyedül átment New York-ba is, magánvállalkozásban, hivatalos programon kívül.)

'Nem New York volt az, ahova ment,' mondta Sztálin. 'Chicago-ba ment, ahol a többi gengszter is van.' (160.old.)

(Laurence Rees: Behind Closed Doors, Stalin, the Nazis and the West (Zárt ajtók mögött, Sztálin, a nácik és a Nyugat), BBC Books, 2008.)

És egy idézet abból az időből, ami a Molotov-Ribbentrop paktum működése idején született, amikor Hitler és Sztálin egymás szövetségesei voltak és így a nyugati demokráciák ellenségei.

Molotov, szovjet külügyminiszter beszédéből, a Legfelsőbb Szovjet 5. ülésszakán, 1939. október 31-én:

„Manapság, ami az európai nagyhatalmakat illeti, Németországnak van az az alapállása, hogy a háború minél előbbi befejezésére és a békére törekszik, mialatt Anglia és Franciaország, akik még csak tegnap az agresszió ellen beszéltek, most a háború folytatása mellett vannak és ellenzik a békekötést ...a fejlemények abba az irányba haladnak, hogy erősítjük a baráti kapcsolatainkat, gyakorlati együttműködést és politikai támogatást nyújtunk Németországnak a békére irányuló erőfeszítéseiben."

Forrás: William G. Bray: Russian Frontiers: from Muskovy to Khrushchev (Az orosz határok a moszkvai hercegségtől Hruscsovig), Bobbs-Merrill Co., 1963, 105.old.

A viccekben is megbúvik a történelem

Nemcsak humor, de sok és mély gondolat is meghúzódik az alábbi viccekben. A rövidke mondatok a történelmet idézik és az emberi sorsokat.

-Hallottad, hogy Magyarország vezető űrhatalom lett?

-Ugyan ne viccelj!

-Pedig ez így van: 45-ben felosztottuk a holdakat, 56-ban levertük a csillagokat, és 81-ben lopjuk a napot.

-o-

Dubcsek beteg. Meg kell mérni a lázát. Amikor lázmérőt hoznak neki, észreveszi, hogy az szovjet gyártmányú. Dühösen visszaküldi és követeli, hogy hozzanak neki németet vagy akár amerikai gyártmányút, vagy akármilyet, csak oroszt ne.
- De hát miért, Dubcsek elvtárs?
- Azért, mert az oroszt nem lehet lerázni.

-o-

A szovjet néphadsereg hirdetése:
HÍVJON, JÖVÜNK! NE HÍVJON, AKKOR IS JÖVÜNK!
TELEFONSZÁMUNK: 45-56-68

-o-

Tanár:
– Mi volt az előzménye az 1956-os forradalomnak?
Diák:
– Az 1955-ös év.
Tanár:
– Badarság!
Diák:
– Erről az előzményről még nem hallottam.

-o-

Mikor volt a legsportosabb Pest? 1956-ban, amikor minden sarkon állt egy „puskás öcsi”.

Két ember beszélget 1956 leverése után.
– Magának mi a véleménye a politikai helyzetről?
– Van véleményem, de nem értek vele egyet.

-o-

Újsághirdetés a forradalom után rommá lőtt Budapesten:
„Első emeleti lakás a földszinten kiadó."

-o-

– Mi történt voltaképp 1956. október 23-án a Rádiónál?
– Hát Gerő Ernő megtartotta az előadását, s utána következtek a hozzászólások.

-o-

A budapesti Sztálin szobor avatása után nem sokkal két falusi asszony nézegeti a monumentális alkotást. Egyikük megkérdezi a közelben posztoló rendőrtől:
– Mondja, ki ez a derék csizmás ember?
– Micsoda? Maguk nem tudják?
– Honnan tudnánk? Mi vidékiek vagyunk.
– Hát Sztálin elvtárs. Ő zavarta ki az országból a németeket.
– Jó ember lehet akkor – mondja az asszonyság.
– Nem lehetne megkérni, hogy kergesse ki az oroszokat is?

-o-

A mostani Oroszországban a nép elégedetlensége növekszik és azon törekvésben, hogy ezt leszerelhesse a kormány és így megmeneküljön a bukástól, elhatározzák, hogy megidézik Sztálin szellemét, hogy megkérdezzék, mit tanácsol.

Sztálin szelleme megjelenik és jellemző erős grúz kiejtésével a következő tanácsot adja: „Az oligarchákat mind lőjétek főbe és fessétek a Kreml falait zöldre.

Putyin veszi a bátorságot és dadogva visszakérdez: „de-de miért pont zöldre, Joszif Visszárionovics?"

A szellem visszamordul, mielőtt eltűnik: „látom, hogy a tanácsom első felére nincs ellenvetés."

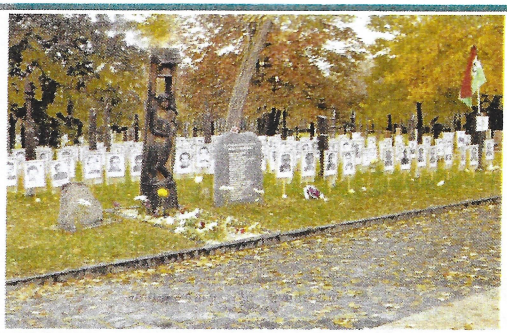

A kivégzettek parcellája ma nemzeti emlékhely

A kommunisták évtizedekig rettegtek a mártírok emlékétől

Fotó: Bagyinszky Zoltán

A kommunista rendszer nemcsak az élők méltóságát rombolta, hanem a halottakét is. Az alábbi írás a Münchenben megjelent emigráns újság, a Nemzetőr című havilapban jelent meg 1984. május 15-én.

Egyre több hazalátogató külföldi magyar rója le az 56-os szabadságharcot követő megtorlások áldozatai iránti kegyeletét és zarándokol el Rákoskeresztúrra, az Újköztemetőbe, ahol – alapos feltevések szerint – a kivégzettek egy részét a 301-es parcellába temették. Egy olvasónk az alábbiakban foglalta össze helyszíni benyomásait:

A 301-es parcella az Újköztemetőnek a főbejárattal ellentétes oldalán fekszik és onnan csaknem egyórás gyaloglással érhető el. Igaz, gépkocsival is megközelíthető, de csak az út első része aszfaltozott, az utolsó másfél kilométer hepehupás gödrös földút.

A keleti sarokban fekvő 301-es parcella első pillantásra alig különbözik szomszédaitól, hacsak abban nem, hogy hogy sírjai jóval későbbiek, fiatalabbak. Erre utalnak a 300-as parcella süppedt sírjai, valamint a 289-es és a 295-ös parcella megdőlt, korhadt keresztfái. A 301-es parcella sírhalmai viszont magasabbak és sűrű, szabályos rendben követik egymást. Annál feltűnőbb, hogy az itt található mintegy 200 sír kivétel nélkül jeltelen. Sehol egy név vagy évszám. Még a valóban gondozott sírhalmokon is csak elvétve akad egy-egy szerény, de felirat nélküli fakereszt.

Az elhunyt hozzátartozók sírját kereső érdeklődők a temetőiroda vaskos könyveiből kapnak felvilágosítást. A legtöbb titkot az 1957-es és 1958-as kötetek rejtik magukban. Ezeket még ma is szigorúan bizalmasan kezelik, idegen nem lapozhat bennük.

Olvasónk az 1957-ben elhunyt Tóth Ilona orvostanhallgató sírját keresve fordult a temetőiroda szolgálatos tisztviselőnőjéhez. A segítőkész hölgy rövid keresés után rá is talált a keresett bejegyzésre: Tóth Ilona Gizella, 24 éves, eltemették 1957. június 26-án. Ekkor azonban hirtelen, villámgyorsan becsapta a könyvet a kíváncsi szemek előtt, és ingerülten megkérdezte: honnan jött, kinek a megbízásából, miért keresi a sírt? Majd egy távolabbi polcról levett egy kisebb könyvet és miután abból tájékozódott, közölte az érdeklődővel, hogy mivel Tóth Ilona ellen az „ellenforradalom" után bírósági eljárás volt folyamatban, a sír helyét nem közölheti sem vele, sem a hozzátartozókkal.

Ez a szánalmas tiltakozás azt bizonyítja, hogy a rendszer – 27 évvel a kivégzések után – még mindig retteg a mártírok szellemétől. Minket azonban az ő félelmük nem akadályozott meg abban, hogy letegyük az emlékezés virágait a 301-es parcella egy-egy jeltelen sírjára.

Impresszum: ŐRZŐ, a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományőrző Tagozatának negyedéves hírlevele.

Főszerkesztő: Ámon Antal. Tel.: (1) 257-0190, 06 30-814-9917

Szerkesztő: Vasvári Éva, lapszerkesztő: Kurtz Mária

Kiadóhivatal: 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155.

Tel: (1)789-1466, e-mail: hagyomanyorzok1956@gmail.com

Honlap: www.hagyomanyorzok1956@weebly.com

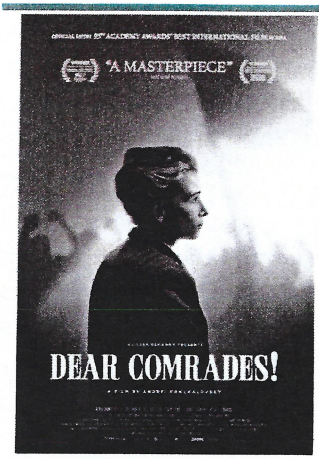

Kedves elvtársak! – Kemény film egy eltitkolt szovjet sortűzről

Az elhallgatás a rendszer lényege volt

Különleges, egyszersmind megdöbbentő – és többszörösen díjazott – film ismertetője jelent meg az ugytudjuk.hu portálon 2021. június 7-én. Az írás olyan elhallgatott tényeket dolgoz fel, amelyek megismerése élesen rávilágít a kommunista diktatúra kíméletlenségére és képmutatására.

Mivel nem tudták felmosni a vért, az egész teret leaszfaltozták.

Igazi filmcsemegét láthattunk a napokban a mozikban, Andrej Koncsalovszkij Kedves elvtársak! című, meghökkentő/megdöbbentő alkotását. A fekete-fehérben forgatott művet tavaly több rangos fesztiválon is díjazták.

A film témája az 1962-es, Novocserkasszkban történt mészárlás, amikor a Lenin-képekkel felvonuló munkások közé lőtt a Vörös Hadsereg. Vagy a KGB. Vagy mindkettő.

Mint annyi minden mást, ezt is mélyen elhallgatták évtizedekig. Mivel a „liberális" Hruscsov pártfőtitkár ideje alatt történt, Nyugat sem firtatta különösebben. Magyarországon külön is kényes téma lett volna alig hat évvel a forradalom után munkáslázadásról beszélni. A szovjet propaganda pedig minden kérdésre ugyanazt válaszolta: még feltételezni is abszurdum, hogy egy munkásállamban a dolgozó népre lőjenek.

Márpedig nagyon is ez történt 1962. június 2-án a doni kozákok által lakott térség fővárosában, a ma 168 ezer lakosú Novocserkasszkban. A hollywoodi munkáiról is ismert orosz rendező feleségére, a vékony, „markáns" szőke Julia Viszockaja színésznőre osztotta a főszerepet. Jól tette, mert a főhős a vakhitet ugyanolyan meggyőző erővel jeleníti meg, mint az összeomlást.

A film alapjául valós események szolgálnak. Az 1961-es, katasztrofális szovjet gabonatermés miatt óriási mennyiséget importáltak Kanadából, lemerítve az ország valutakészletét. Ennek következtében alig-alig jutott pénz népjóléti célokra, alapvető élelmiszerek tűntek el a boltokból. A központi pártlap, a Pravda viszont minden nap a kommunizmus közeli győzelméről, a szovjet nép jóléttéről hozsannázott.

A doni városból is eltűnt a hús és a tej, de ezt még tetézte, hogy a helyi villanymozdonygyárban emelték a normát és visszafogták a béreket. Ekkor olyan plakátok jelentek meg az utcákon, mint: „Hruscsov-zsírt együnk hús helyett?", vagy: „Tejet akarunk, nem szemináriumot!". A gyár leállt, sztrájk indult, másnap más üzemek is csatlakoztak. Végül nagy tömeg vonult a városi pártbizottság épülete elé, majd betörtek az épületbe. Ekkor a kivezényelt katonák sortüzet adtak le, sokan életüket vesztették.

Mások szerint – és a film is e mellett tette le a voksát – a katonák a tömeg fölé lőttek. A halálos lövéseket a KGB mesterlövészei adták le a Komszomol székház padlásáról. Mi magyarok akár meg is borzonghatunk, mert máig nem 100 százalékban tisztázott, hogy kik lőttek 1956-ban, a Kossuth téren a védtelen tömegbe…

„Azért van ez a baj, mert nincs Sztálin már"

A film hősnője a sztálinista párttitkárnő, Ljuda (Julia Viszockaja), aki véresre pofozza a lányát egy kritikus megjegyzéséért. Szveta sírva elrohan, mire az anyja az egykori doni kozák nagyapán veri le az „ideológiai hiányosságokat". „Hruscsov, ki az? Gyenge ember... Azért van ez a baj, mert nincs Sztálin már", fakad ki, majd erős fellépést sürget a tüntetők – közte a saját lánya! – ellen. Tetszik ez az időközben befutó, keményvonalas moszkvai elvtársaknak, különösen Mikojannak.

Aztán eldördül a sortűz. Halottak, tankok, káosz, megtorlás. Szveta eltűnik, Ljuda őrülten keresi. De nem találja. Se élve, se holtan. Aztán egy falusi temetőbe viszik, ahol állítólag, valakire rátemették a 18 éves lányt. Ljuda összeomlik. Pálfordulását elősegíti, amint szemtanúja lesz egy különös jelenetnek. Percekkel a vérengzés előtt, a már kiürített Komszomol-székházban hegedűtokos férfit lát, amint az a padlásra araszol…

Koncsalovszkij filmjében dramaturgiai szerep jut a fekete-fehér forgatásnak, még hitelesebbé tévé a korabeli díszleteket, utcai és munkahelyi kellékeket. Átjönnek a propagandával átitatott szovjet hétköznapok. A legelején még egy szerelmi jelenet is belefér.

A filmnek három fontos magyar vonatkozása is akad. Az első, amikor az egyébként üres élelmiszerbolt hátsó, kiemelt elvtársaknak fenntartott részében, a többi között Unicumot is lehet vásárolni. Ljuda él is ezzel, a hoppon maradt vásárlók nem izgatják. A másik még érdekesebb. A tüntetők betörnek a pártházba. Az irodákban törnek-zúznak, majd bejutnak a konyhára. Egyikük felordít: „Nézzétek mit találtam! Magyar szalámi! A disznók, nekünk nincs hús, ezek meg magyar szalámit zabálnak!", lengeti meg a szegedi „bűnjelet".

A harmadik maga Mikojan elvtárs a legfelsőbb pártvezetésből. Aki így győzködi a fegyverhasználat tekintetében ingadozó, fiatalabb tábornokokat: „Kedves elvtársak! Én ezt már átéltem pár éve Budapesten, ahol az utcákon ölték a kommunistákat!”

Bőven akad megrázó jelent Koncsalovszkij mozijában. A halottak, a káosz képei, a megtorlás nyomasztó légköre ráül a nézőre. De mégsem ez a legnyomasztóbb. Hanem, amikor egy fontos elvtárs bekopog egy még fontosabbhoz és levegő után kapkodva jelenti: „Ezredes elvtárs! Nem tudjuk a vért eltüntetni a térről... A nagy meleg miatt nem fakul ki”.

Mire a főtiszt: „Ne szarakodjon elvtárs! Azonnal aszfaltozzák le az egész teret!”.

https://ugytudjuk.hu/cikk/kedves-elvtarsak-kemeny-film-egy-eltitkolt-szovjet-sortuzrol

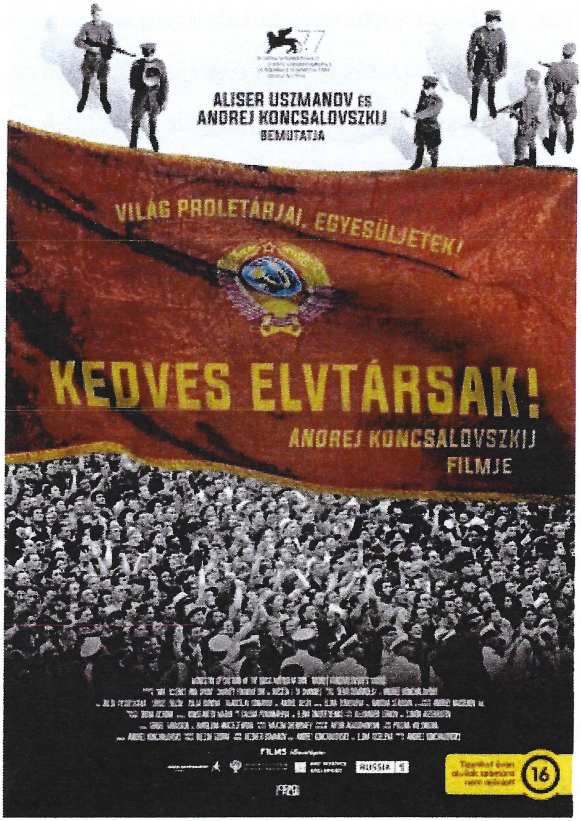

Megindító dal az '56-os magyar hősökről

Az olasz művész a Nyugatot vádolja

Az alábbi, olasz szerzőtől származó költemény és a vershez fűzött magyarázó szöveg a vasárnap.hu portálon jelent meg 2021. október 27-én, Ungvári Ildikó által jegyezve.

A kép forrása:Die Tarantel, 7.évf. 75.sz. Felirata: Gyere, mossunk kezet a Szuezi csatornában!

Mint a portálon olvasható: Néhány nappal ezelőtt megjelent cikkünkben, amelyben az *Avanti ragazzi di Buda* történetét tártuk az olvasó elé, említésre került egy másik olasz dal is. *Leo Valeriano Budapest* című műve szintén a '60-as években íródott, és ugyancsak az 1956-os magyar hősöknek állít emléket. A szerző váteszként vetíti előre a Nyugat problémáit, amelyeket szerinte Magyarország magára hagyása von maga után. „Téged vádollak, Nyugat, aki nem hallottad meg utolsó segélykiáltásunkat. Téged, Nyugat, aki Szent István népe helyett a Távol-Keletet választottad." Leo Valeriano Budapest című, kevésbé ismert dalának teljes magyar nyelvű fordítását közöljük.

Leo Valeriano: Budapest

A hegyen állok és lenézek
Ahol egy város állt:

A templomok tornyán

Hangosan kukorékol a vörös kakas

Vörös az ég a lángoktól

Vörösek az utcák a vértől

Vörösek a harckocsik is:

Budapest ég!

Ó, Budapest… ó, Budapest!

Egyedül veszítettünk

Sokan beszéltek,

Mikor még nem volt ára a szónak

De most ki hal meg velünk?

Ó, Budapest… ó, Budapest… ó, Budapest!

Te, nyugati polgár

kinek feleséged van, gyermeked és szeretőd

Neked meleg otthonod van

Nincs értelme kockáztatnod Budapestért

Te nyugati polgár,

Több zsák pénzt gyűjtöttél

A magyarok vére árán,

És most itt hagysz minket

A keleti óriás rabláncán.

És vádollak!

Én, a tizenkét éve néma költő, aki tán örökre néma marad.

Vádollak!

És nem téged, ázsiai óriás

Te moszkvai medve, aki nem tudtál európaivá lenni.

És nem téged, te szélhámos

Aki újabb tatárjárást akartál, csak hogy saját létedet mentsd.

Téged vádollak, Nyugat, aki nem hallottad meg utolsó segélykiáltásunkat
Téged, Nyugat, aki Szent István népe helyett a Távol-Keletet választottad.
Nyugat, nem nyertél időt: csupán fél órát!
És mikor Párizs, London és New York romjain
A mi zsarnokaink harckocsija gurul majd
Akkor emlékezz, minden bevégeztetett
A magyarok átka is, akiket magára hagytál.

Téged vádollak, Nyugat,
Holnap majd te is sírni fogsz
Mint a koldus magyar,
akit magára hagytál Budapesten.
Ó, Budapest… ó, Budapest… ó, Budapest!

Innen, a hegyről nézem
Egy álom végét
Amely itt született a mi folyónk partján
És amely most Budapesttel együtt pusztul el.
Ó, Budapest… ó, Budapest…
Ó, Budapest… ó, Budapest…